

Moje življenje

Manca Japelj

MOJE ŽIVLJENJE

Zaklenjena v svojo sobo sem čakala trenutek, ko bo oči prišel domov in začel loputati po vratih. Te misli sem poskušala odriniti stran in se učiti, dokler še lahko. Imam še največ trideset minut, da ponovim snov iz kemije, saj jutri pišemo test.

Čas je mineval, kot bi mignil, in zaslišala sem škrtanje ključa v ključavnici. Kdaj pa kdaj še vedno upam, da bo čez nekaj trenutkov v mojo sobo vstopila mami in me objela, tako kot je to storila vsakič, ko je bila še živa. A pred dvema letoma je umrla v prometni nesreči.

Mene in očija je to zelo prizadelo. Očija celo tako zelo, da je začel pretirano posegati po alkoholu. Vsak večer se je vračal domov pijan in se znašal nad mano, kot da sem bila jaz kriva, da se tisti večer ni vrnila domov.

Slišala sem hojo po stopnicah. Poskušala sem delovati čim manj prestrašeno in kot da se zbrano učim. Strmela sem v zapisane kemijske enačbe v zvezku kot tele v nova vrata in počakala nekaj dolgih trenutkov.

»Mia! Zakaj ni vse pospravljeno, tako kot mora biti? In poglej no, v kakšnem neredu je tvoja soba. Kot bi vanjo treščila bomba, « je bilo slišati, ko so moja vrata zaškripala, ko so se odprla. Njegov govor je bil precej nerazločen, kot je značilno za opitega človeka, kot je bil v tem trenutku moj oči.

»Vse je narejeno točno tako, kot mora biti. Bodi vesel, da avto zahvaljujoč mojim sposobnostim deluje ter da imaš sploh še streho nad glavo. Sedaj pa pojdi v kuhinjo, pojej večerjo in pojdi spat. Saj komaj še stojiš.« Po eni strani sem se zbala, da me bo udaril, po drugi strani pa mi je bilo všeč, da mu malo ukazujem.

»Zmenjeno.« To je pomenilo, da je imel dokaj dober dan in je bil pripravljen seči nekoliko globlje v denarnico. To je bilo dobro zanj, a za našo finančno stisko je bilo to zelo slabo.

Počasi in opotekajoč se se je odmajal iz moje sobe. Zdolgočaseno sem za njim zaprla vrata. Iz nočne omarice sem pograbila telefon in se nekoliko utrujeno ulegla na posteljo.

Odprla sem instagram in videla, da sem dobila sporočilo. Bila je internetna prijateljica Taya, ki sem jo spoznala pred nekaj meseci.

Pisalo je: »Hej. Je vse v redu? Zadnje dni se mi zdiš čisto brez volje do življenja.«

Nisem vedela, ali naj ji povem resnico o vse pogostejšem očijevem pijančevanju ali naj se ji zlažem. Na koncu sem se odločila, da ji povem resnico, saj bo tako najbolj pristno. Poleg tega sem potrebovala pogovor, pa čeprav z neznano osebo, ki sem jo spoznala na socialnih omrežjih.

Odločila sem se za resnico: »Po pravici povedano, ne. Povedala sem ti že, da z očetom živiva sama, odkar je umrla mami. No, že takrat je oči začel pretirano posegati po alkoholu, a zadnje dni so ta njegova pijančevanja vse hujša. Nekajkrat me je tudi že udaril. Problem je, da nimam prijateljev, ki bi jim to lahko zaupala, saj me je

strah, da se ne bodo več družili z mano.«

Odgovor sem dobila v nekaj sekundah: »Poglej, jaz bom tu zate. Lahko mi zaupaš. Če želiš, se lahko dobiva in greva na kavo, če bi ti to ugajalo. Če sem te prav razumela, živiš na Manhatenu?«

»Da, res živim tam. In iskren pogovor z nekom moje starosti bi mi res prijal. Od kod pa prihajaš ti? Ne spomnim se, da bi mi kdaj povedala.«

»Nekaj ulic vzhodno iz mestnega jedra.«

»Torej tako kot jaz. Če ti ni odveč, bi res lahko šli na kavo. Res bi bilo super poznati nekoga, ki se te trudi razumeti v živo.«

»Torej, jutri ob petih popoldne v tistem lokalu, ki je nasproti tvoje šole?«

»Lahko,« sem odgovorila. Res me je presenetila s tem. Nikakor si nisem predstavljala, da bom kdaj dobila pomoč ali še boljše prijatelje.

Že takoj sem se počutila bolje. Ugasnila sem luč in šla spat. Komaj sem čakala, da bom končno spoznala dekle, ki sem ji lahko zaupala in sem se z njo zadnjih nekaj mesecev pogovarjala le preko spleta. Res sem si jo želela spoznati.

Zjutraj, ko mi je zazvonila budilka na telefonu, sem odhitela v kopalnico in se uredila. Očija ni bilo od nikoder, zato sem sklepala, da si je že šel služiti ljubi kruhek.

»Križan križ. Kje je sedaj moja torba,« sem zamrmrala sama pri sebi. Res se mi je že malo mudilo. Zakaj sem toliko časa zapravila za ličenje? Med preklinjanjem svoje usode sem torbo našla v sobi, zaklenila vrata in se odpravila.

Pri sociologiji sem test pisala pet. Res sem se učila in bila sem zelo vesela, da sem dobila lepo oceno. Javila sem se še angleščino, pri kateri sem dobila štiri. Pri ostalih predmetih sem se bolj ali manj dolgočasila, saj so učitelji le spraševali tiste, katerih ocen še nimajo. Zadnja ura se mi je tako vlekla ... Takoj, ko je zazvonilo, sem zdirjala skozi vrata do omaric.

Skoraj sem se zaletela v profesorico biologije. Tiho sem zašepetala: »Oprostite,« in še hitreje nadaljevala svojo pot. Mislim, da mi je učiteljica nekaj rekla, a nisem slišala kaj, saj je na hodniku vladal hrup, jaz pa sem jo pustila daleč za sabo.

Ko sem že skoraj odhajala, je do mene pristopil Tim, fant, ki mi je skrivoma všeč že več kot eno leto. Vprašal me je, če bi želela z njim ven.

»Seveda. Kdaj?«

»Morda bi lahko šla jutri po pouku na pijačo?« Zakaj je bil tako sramežljiv? Nisem bila vajena, da se je obnašal tako.

»Seveda,« sem se mu nasmehnila in hitro odstopicljajala naprej. Bila sem živčna. Zeblo me je, roke so se mi tresle, pa čeprav je bilo zunaj več kot dvajset stopinj.

Ko sem prišla v lokal, Taye še ni bilo tam. Usedla sem se v fotelj v kotu in ji napisala sporočilo, kje jo čakam. Čez nekaj trenutkov je prišla, zadihano mi je podala roko in se predstavila, po tem pa se je usedla na stol poleg mene.

»Veš, jaz sem šla čez podobne stvari kot ti. Tudi moj oči je bil alkoholik, a je sedaj čist. Lahko ti povem, kako sva se midve z mami lotile tega, da se je odvadil.«

Govorili sva skoraj štiri ure. Povedala mi je, kako naj se tega lotim. Domov sem šla opogumljeno in veselo.

Vedela sem, da se bom z njim soočila že danes. Nekako sem se tega veselila, a me je bilo strah.

Kaj če bo kaj šlo narobe? Kaj če ne bo hotel iti? Kaj če me bo spet udaril? Ali je mogoče, da bo začel piti še več? Po glavi mi je rojilo še več misli, ki si jih nisem drznila izreči naglas.

Večkrat sem se že poskusila pogovoriti z njim, a nikoli se ni izšlo dobro. Kaj če se niti sedaj ne bo? Kaj če ne bo hotel sodelovati kot po navadi? Kaj če bo preveč pijan in niti ne bo mogel sodelovati?

Mora iti v redu.

Ura je bila že pol desetih, očija pa še kar ni bilo doma. Malo me je že zaskrbelo, a takrat sem slišala škrtanje ključev v vratih. Normalno bi me v tem trenutku obilil strah, a ne danes. Danes je bil dan, ko sem šla naravnost skozi vrata svoje sobe njemu na proti.

Oči se je takoj omotično usedel na kavč. Na srečo ni bil tako zelo opit kot po navadi. Upam, da je dovolj priseben, da bo sodeloval pri pogovoru.

Previdno sem stopila k njemu v dnevno sobo.

»Oči, se lahko prosim pogovoriva?« Moj glas je bil veliko tišji in višji kot po navadi, roke pa so se mi tresle. Vstal je, šel v hladilnik po dve pivi, sedel nazaj na kavč in me gledal kot tele v nova vrata.

»Sedi in povej,« je dejal in mi podal pivo. Nekoliko presenečeno sem ga pogledala in po nekaj trenutkih vzela.

»Hvala,« sem dejala in naredila krajši premolk.

»No?« je zamrmral oči.

»Se še spomniš dneva, ko je umrla mami?«

»Mia, kako bi lahko pozabil dan, ko je umrla mami? Spomnim se, kot bi bilo včeraj.«

»No, o tem bi se rada pogovorila. Mislim, da si se od takrat spremenil. Zelo.«

»Ne me hecat.« Zakaj je bil tako nesramen? Lahko bi pokazal nekaj sočutja!

»Daj no, tudi zame ni lahko! Ampak jaz sem si v nasprotju s tabo poiskala pomoč, ne pa da svojo žalost utapljam v alkoholu! In veš, psihiater ti še celo pomaga iti čez smrt ljubljene osebe, pri tvojem načinu soočanja s smrtjo pa je bolečina zmerom hujša!«

»Ti se z mamino smrtjo soočaš po svoje, jaz pa se bom z njo soočil po svoje. Daj mi mir!« Naredil je velik požirek piva, medtem ko se jaz svojega še dotaknila nisem.

»Daj no, oči! Kdaj sva nazadnje šla ven jest? Kdaj sva nazadnje skupaj pogledala kakšen film? Kdaj sva nazadnje sploh kar koli počela skupaj?« Vstala sem iz kavča in se obrnila proti njemu. Šlo mi je na jok.

Izgledalo je, kot da razmišlja, in nazadnje je osramočeno odgovoril: »Prav imaš. Ne vem.«

»In veš zakaj? Ker prideš vsak večer pijan domov. Se sploh zavedaš, kolikokrat si me udaril? Ker ti takrat nekaj ni bilo všeč, pa čeprav ti je po navadi bilo!« Izgledal je presenečen in osramočen. Kar naj ga bo sram!

»Sedi.« Zakaj osramočenosti ni bilo slišati v njegovem glasu? To me tako jezi!

Sedla sem in kujavo dejala: »Na zdravljenje moraš, ker si odvisen. Od alkohola.« To ga je zbolelo. Ena proti nič zame. Za namleček sem naredila požirek piva.

»Jaz? Odvisen? Od... Alkohola? Pa saj nisi normalna! Niti na kraj pameti mi ne pride, da bi šel!« Sedaj je bil on tisti, ki je stal in se drl name z nizkim glasom. Prestrašila sem se. Kaj, če me bo spet udaril.

»Točno tako. In če imaš rad mene, če si kaj imel rad mami, boš šel.« To pa ga je spet prisililo, da se je usedel in razmislil. Našobil se je in me pogledal. Da bi preprečila očesni stik, sem gledala v tla.

»Predlagam kompromis: en teden počakava, če lahko zdržim brez alkohola. Če mi ne uspe, grem na zdravljenje.

»V redu.« Bila sem vesela, da sem zmagala. Vedela sem, da bo vseeno moral na zdravljenje in se včlaniti v društvo anonimnih alkoholikov, a vsaj dosegla sem, da je pristal na to, da bo šel na odvajanje, če bo to potrebno.

Objela sem ga in zašepetala: »Hvala.«

»Hvala tebi, da si mi odprla oči.«

»Zate vse, oči. Res te imam rada in ne želim, da bi se ti kaj zgodilo.« Čeprav je obupno smrdel po znoju in alkoholu, sem ga še kar naprej objemala. Le koliko časa se ni stuširal?

»Tudi jaz imam rad tebe, mala. Sedaj pa pojdi spat, ker imaš jutri šolo.«

»Lahko noč, oči. Drži se.«

»Lahko noč.«

Pred spanjem sem Tayi še napisala sporočilo, da je delovalo. Zaspala sem, še preden mi je uspela odgovoriti. To je bil najslajši spanec zadnjih nekaj let. Upam pa, da bo takih vse več in več.